

Отдавна тамъ е подигнатъ въпросътъ: какво да се прави, за да се помогне на сиромаша, да се намали бедността, да се намалятъ престѣпленията. И ето до какво заключение дошли добритѣ датчани: нито полицията, нито строгитѣ закони, които наказватъ за престѣпления, могатъ да помогнатъ въ случая. Тѣ казватъ: всѣки човѣкъ, който иска да работи, има право да живѣе, да се храни и облича, има право на помощъ отъ обществото и държавата. Преди всичко трѣбва да се узнае, отъ какво се нуждае бедниятъ, защо е беденъ и какъ най-добре да му се помогне.

За да узнаятъ всичко това, въ Дания назначаватъ особени хора — инспектори, които сж длѣжни да изучаватъ живота на беднитѣ въ тѣхния участѣкъ. Тѣ трѣбва да посещаватъ жилищата на беднитѣ, да разпитватъ както тѣхъ, тъй и съседитѣ имъ. Но, когато вършатъ това, трѣбва да помнятъ, че да се живѣе въ сиромашия е тежко, но още по-тежко е, когато се разкрива положението, че бедността често пѣти озлобява и ожесточава хората и затова трѣбва да бждатъ особено предпазливи при разпитванията. Тѣзи инспектори трѣбва да обръщатъ особено внимание върху положението на децата.

Държавнитѣ и частнитѣ благотворителни дружества помагатъ на нуждаещитѣ се.

Благотворителнитѣ дружества даватъ безплатна медицинска помощъ, настаняватъ тежко или неизлѣчимо болнитѣ въ болници, даватъ временна парична помощъ или опредѣлятъ пенсия. Отварятъ домове за беднитѣ деца и за тѣй нареченитѣ у насъ „малолѣтни престѣпници“. (Въ Дания никога не наричатъ децата престѣпници. Датчанитѣ сж разбрали, че детето върши прегрѣшение било поради неразсѣдливостъ, било поради слаба воля, защото е било заобиколено отъ хора, които не могатъ да го крепятъ, да му помагатъ да бжде честно. Затова датчанитѣ наричатъ тѣзи домове не убежища за малолѣтни престѣпници, а възпитателни, поправителни домове или пѣкъ съ други безобидни имена, напр. „Селище на Небесната планина“ и пр.).

За възрастнитѣ, способни да работятъ, дружествата имъ търсятъ работа или ги настаняватъ въ работническитѣ домове и др. За захвърленитѣ деца отварятъ учебно-възпитателни заведения, курсове по рѣчна работа, детски трудови подслони.

Въ нѣкои домове приематъ деца-пеленачета. Тамъ тѣ живѣятъ и отрастватъ подъ грижливия надзоръ на надзиратели и надзирателки, учатъ се, работятъ и излизатъ изъ домоветѣ вече 16—18 годишни юноши и веднага ставатъ работници по чифлицитѣ и работилницитѣ. Въ други домове приематъ деца само презъ време, кога сж свободни отъ училище. У дома имъ е сиромашия, нечисто, тѣснота, често пѣти ги ругаятъ и биятъ; у дома имъ нѣма, кой да ги учи да работятъ, нѣма кой да имъ помага да си приготвятъ уроцитѣ. Въ чистия, свѣтлия салонъ на трудовия домъ децата учатъ уроцитѣ си подъ ръководството на учители. Тамъ тѣ се учатъ да шиятъ, да кърпятъ обуща, да готвятъ, учатъ дърводѣлство и др. Даже тѣ изпълняватъ и чужди